

NOOT VAN DE AUTEUR

Ik wilde dit boek niet schrijven.

Ik wilde de gebeurtenissen van 1 januari 2023 niet moment na moment, woord voor woord, herbeleven. Ik wilde noch het ongeluk en het geweld, noch de nasleep die volgde – voor mij en de mensen om mij heen – moeten navertellen: het leven en de dood, de pijn, de operaties, de angst en het moeilijke herstel.

Ook wilde ik dit niet schrijven omdat ik me niet kon voorstellen waarom het mensen zou interesseren wat er die ochtend op die oprit gebeurde.

Maar in de afgelopen maanden ben ik gaan begrijpen welke effecten dit ongeluk heeft gehad en nog steeds heeft, zelfs na verloop van tijd, als rimpelingen in het water. Omdat wat er gebeurde niet alleen mij is overkomen.

Dus hoewel ik geen schrijver ben en dit boek niet wilde schrijven, is het hier dan toch.

PROLOOG

Eén kans

‘**D**at dácht ik niet, klootzak...’
Dat is het laatste wat ik me herinner te hebben geroepen. De sneeuwschuiver gleed over het ijs richting Alex, mijn neefje van zevenentwintig jaar en de jongste zoon van mijn zus Kym. Ik heb altijd een soort vader-zoonrelatie met hem gehad, hij is een van de eerste jongens in onze grote familie, een ontzettend lieve jongen. De sneeuwschuiver is een industriële sneeuwverwijderaar van 7000 kilo die ik gebruik op mijn terrein ergens ten noorden van Lake Tahoe. De machine bewoog recht op hem af en hij kon geen kant op. Hij stond met zijn rug tegen een enorme Ford Raptor F-150, die zelf vastzat tegen een sneeuwbank.

Het was 1 januari 2023.

Ik geloof dat het belangrijkste in het leven is om actie te ondernemen. Voel alles, overweeg alles, lees, denk, overdenk, pieker, dat is allemaal prima. Maar je moet iets dóén: je moet handelen waar en wanneer je maar kunt. Dénk niet alleen na over dingen, vóél ze niet alleen – zet de eerste stap, en de volgende, en dan nog een. Doe het. Anders verandert er niets, niets wordt beter, niet voor jou en niet voor de mensen om je heen. Uiteindelijk maakt het niet echt uit wat je denkt of voelt, iedereen zit vol met gevoelens en emoties, sommige goed, andere slecht. Maar emoties hebben nog nooit een brug gebouwd, hongersnood opgelost of een leven

gered. Ik bedoel, wat maakt het uit hoe je je voelt? Dóé iets.

Een immense machine van 7000 kilo gleed richting mijn neef; ik moest iets dóén. In die bliksemsnelle seconden hing zijn leven aan een zijden draad. Als die machine hem zou raken, zou hij ongetwijfeld verpletterd worden. Maar deze nieuwjaarsdag zou in één cruciaal opzicht hetzelfde zijn als alle voorgaande: voor mij draait alles om actie. Het is de kern van wie ik ben. Ik doe dingen, ik onderneem actie, ik geloof in daadkracht.

Ik ben gezegend met een grote uitgebreide familie van wie ik meer hou dan van wat ook, en ik geloof in actie. Deze twee onwrikbare krachten – liefde en actie – stonden op het punt om met elkaar te botsen.

Ik had geen keuze. Ik had één kans.

Een kans, een onwaarschijnlijke, maar toch: een kans. Geen seconde dacht ik aan mijn andere leven, het leven waarin ik mijn eigen stunts doe of de Hawkeye-films waar ik in speel. Deze man, die één kans heeft, is op dat moment geen Hollywoodacteur. Hij is gewoon ik, Jeremy Renner, oom van Alex, vader van Ava, zoon en broer en oom, vriend van velen, lastpak voor anderen – die zich op zijn oprit bevindt, op 800 meter van zijn huis in Lake Tahoe, het huis waar nu, op dit moment, mensen zich nietsvermoedend voorbereiden om te gaan skiën na dagenlang ingesneeuwd te zijn geweest door een monsterachtige storm.

Ik leef voor die lui daar in het huis. Zij zijn mijn alles, mijn hart. Ik hou van ieder van hen met een intensiteit die niet in woorden te vatten is. Maar hier, nu, moet ik één ding doen: ik moet Alex redden.

Eén kans, één actie die alles zou veranderen en de tweede helft van mijn leven zou definiëren: een sprong van een meter hoog en bijna een meter zijwaarts naar de cabine van de sneeuwschuiver, waar ik de deurhendel zou grijpen, de cabine in zou klimmen en op de grote rode stopknop zou drukken die midden op het bedieningspaneel zit. De sneeuwschuiver glijdt weg, recht op Alex

af. Er is geen ontsnappen aan. De sneeuwschuiver weegt meer dan 7000 kilo. Hij staat naast de Ford Raptor, die zelf vastzit in een sneeuwbank. Hij zal verpletterd worden tussen de Ford en de dikke stalen snijbladen en hij kan geen kant op.

Eén kans.

‘Dat dácht ik niet, klootzak...’

Dit alles gebeurde in milliseconden. In de tijd die het kost om ‘één kans’ te typen, moest ik die sprong maken. Ik had geen tijd om afstanden te berekenen, mijn botten voor te bereiden, geen tijd om mijn spieren los te maken. Mijn enige hoop om Alex te redden was om een meter omhoog en bijna een meter opzij te springen, de deur vast te grijpen en de knop in te drukken. Mijn ogen schieten heen en weer, mijn bloed intensiveert, iets in mijn maag zakt naar beneden, een mengeling van angst en kans laat mijn zintuigen tintelen en maakt me minder menselijk, dierlijker.

Het dier in mij neemt het over: Alex is mijn bloed, en als een wild dier moet ik tussen hem en de dood komen. Dit is geen bewuste gedachte meer: dit is pure actie, gedreven door liefde.

Ik had geen tijd om mijn opties te overwegen, als die er überhaupt al waren. Ik had één kans om die sprong te maken...

... en ik miste.

En alles veranderde voor altijd.

DEEL I

HET ONGELUK

Sneeuwmageddon

Eigenlijk hadden we helemaal niet in Lake Tahoe moeten zijn. Elk jaar neem ik mijn volledige familie met aanhang mee naar mijn huis een paar kilometer ten noordoosten van het schitterende meer, op de grens van Californië en Nevada, waar ik een groot feest organiseer om het nieuwe jaar te vieren. Kerstmis wordt in de familie Renner meestal apart van elkaar doorgebracht, de meeste van mijn broers en zussen hebben hun eigen kinderen, dus zij vieren het thuis. Maar oud en nieuw is anders: dat is wanneer zo veel mogelijk leden van mijn familie naar Kamp Renner komen, zoals ik mijn huis in Tahoe noem, zodat we een week lang kunnen skiën, snowboarden, eten en de toevalstreffer vieren dat de kalender dan iedereen een nieuwe start toebedeelt. Meestal zijn we met vijftientig tot dertig mensen, en dit jaar, net als ieder jaar, keek ik er maandenlang naar uit om weer samen te komen met iedereen. In een druk leven, gevuld met werk, reizen en duizenden afleidingen – de alledaagse beslommeringen van het leven – diende deze jaarlijkse bijeenkomst om me eraan te herinneren waarom ik zo hard werk: ik kan op adem komen, op de top van een berg, ver weg van de druk van succes. Ik ben gezegend met een huis dat groot genoeg is, zodat ik iedereen die wil komen kan ontvangen. Maar eind 2022 leek alles tegen te zitten.

Om te beginnen miste ik mijn vlucht met slechts een paar se-

conden. De ochtend van 28 december zouden mijn dochter Ava en mijn neef Alex met mij van Burbank Airport in Los Angeles naar Reno vliegen. Meestal haal ik mijn vlucht gewoon, maar die dag hadden we een hoop bagage, en onze twee honden, en moesten we als altijd van alles nog een keer controleren om er zeker van te zijn dat we alles hadden ingepakt. Hoe dan ook, hoewel we ons die dertig minuten van de Hollywood Hills, waar ik een huis heb, naar de luchthaven hadden gehaast, hadden we het toch net niet gehaald. We waren vijftien minuten voor vertrek bij de gate, en het is een klein vliegveld met een klein vliegtuig... Dit was bepaald geen vlucht met een Airbus 380 naar Singapore. We waren ook al ingecheckt, maar toen we bij de gate aankwamen had de bemanning net op dat moment de cabinedeuren gesloten.

‘Gast,’ smeekte ik de dichtstbijzijnde grondsteward die letterlijk net onze namen via de luidspreker had omgeroepen, ‘laat ons erin, alsjeblieft. We zijn er, je hebt ons al ingecheckt en alles.’

‘Sorry, meneer,’ zei hij. ‘We kunnen de deur niet openen als die eenmaal gesloten is. Veiligheidsregels.’

Geen enkele smeekbede werkte en we konden niet zomaar een volgende vlucht nemen. Alle andere vluchten waren volgeboekt en er was een grote storm op komst in Tahoe; we waren de sjaak. Ik was wanhopig – mensen waren al overal uit het land onderweg naar Kamp Renner en ik had de vakantie verpest. We konden nu alleen nog maar terugrijden naar mijn huis in Hollywood, alle bagage en de honden weer naar binnen brengen en dan beslissen wat ons te doen stond. Alle voorbereidingen waren getroffen om twintig, vijfentwintig man te ontvangen, en nu kon de gastheer zelf niet komen?

Terug bij het huis kon ik het niet over mijn hart verkrijgen om het op te geven. Het was tijd om iets te doen; tijd om actie te ondernemen.

‘Laten we schijt aan alles hebben, Alex,’ zei ik. ‘We rijden er gewoon naartoe. Hoelang is het rijden, acht uur? De auto heeft

vierwiel aandrijving voor als het echt slecht weer wordt. Kom, we doen het gewoon.'

Het was een race tegen de klok en de schemering. Ik wilde echt niet in het donker rijden, met dit weer. Maar soms moet je je gewoon ergens in vastbijten en het doen, dus dat deden we. We pakten de auto weer in en vertrokken – met Ava, Alex, de honden en al onze bagage. Het was al een gekke dag, maar ik had een goed gevoel over de beslissing en ik nam een videoboodschap op voor de rest van de familie om hun over ons plan te vertellen.

We moesten nog één ding doen voordat we naar het noorden konden vertrekken: ik reed naar een benzinstation op Franklin en Highland in hartje Hollywood, ongeveer vijf kilometer de heuvel af, en gooide de tank vol.

Niets kon ons nu nog stoppen

Dacht ik.

Met een tank vol benzine stapte ik weer achter het stuur en drukte op de startknop.

Niets.

Ik drukte opnieuw.

Niets.

Ik kijk naar Alex, die mij aankijkt. Is het de accu? Heb ik de brandstofdop niet goed dichtgedaan?

En toen drong het tot me door.

'Alex,' zei ik, heel langzaam terwijl de informatie tot me door-drong. 'Ik heb de sleutel op het dak van de auto laten liggen toen we vertrokken.'

O shit.

Die sleutel kan nu overal tussen mijn huis en dit benzinstation liggen – tussen vijf kilometer druk verkeer in L.A. Ik heb een auto vol spullen, mijn dochter, Alex, twee honden en een huis vol mensen die acht uur ten noorden van dit klotetankstation in Hollywood op me wachten.

We kunnen maar één ding doen.

‘Alex, we moeten hier wachten en jij moet een Uber terug naar huis nemen,’ zei ik. ‘Ik wed dat de sleutel eraf viel toen we vertrokken. Hij moet vlak bij ons voor de deur liggen, denk je niet?’

Alex’ gezicht verried dusdanig veel twijfel dat ik niet denk dat ik echt geloofde dat hij de sleutel terug zou vinden. Maar ik had ook het gevoel dat we deze dag wel genoeg pech hadden gehad.

Ava en ik wachtten terwijl Alex terug naar huis ging. De honden keken me verward aan, maar dat doen ze eigenlijk altijd, vooral omdat een van hen een coyoteaanval overleefde en zichzelf sindsdien, begrijpelijkwijs, als kat identificeert.

Na ongeveer een halfuur stopte er een Uber bij het tankstation en Alex sprong eruit met de sleutel triomfantelijk in zijn hand. Natuurlijk was het ding meteen van het dak gevallen zodra we het terrein af reden.

Het was een kerstwonder. Lachend reden we verder, Ava opgekruld achterin, Alex als mijn copiloot.

De honden begonnen te snurken, hoewel ik zou zweren dat een van hen ook miauwde. We reden noordwaarts de stad uit en kwamen vervolgens in het vertrouwde ritme van de steden. Langs de Antelope Valley en de Sierra Nevada’s: Palmdale, Lancaster, Mojave, Indian Wells, Lone Pine, waar Mount Whitney scherp en sereen oprijst in de heldere blauwe lucht. En daarna Big Pine, Bishop, Mammoth en South Lake Tahoe. Het weer verslechterde, de nacht viel, maar niets kon ons stoppen.

We kwamen aan in de avondschemering. Toen we L.A. verlieten was het 16 graden Celsius. Nu, op Mount Rose waar mijn huis staat, is het bijna -2. Binnen een paar uur zal het beginnen te stormen; dit gaat een episch weerfenomeen worden.

Er zal een gigantische hoeveelheid sneeuw geruimd moeten worden.

Kamp Renner ligt 2200 meter boven zeeniveau aan het einde van een lange, kronkelige oprijlaan die uitkomt op een uitgestrekte

parkeerplaats voor het hoofdgebouw en een ander, kleiner gastenverblijf staat hoger op de heuvel. Als je zo hoog in de Sierra Nevada woont, raak je wel gewend aan sneeuw, maar dat jaar had iets extra's voor ons in petto. We hadden al een flinke lading sneeuw gehad, maar de storm die er nu aan kwam was de heftigste van deze generatie. De meteorologen voorspelden record brekend weer en de *Tahoe Daily Tribute* vatte de omvang van de situatie samen op 30 december 2022:

Het nationale weercentrum in Reno heeft donderdag een winterstormwaarschuwing afgegeven die tot zondagochtend 1 januari tot 4.00 uur duurt. Er wordt tot 1,5 meter sneeuw boven 2500 meter verwacht, 30 tot 90 centimeter boven 2000 meter...

Een lawinewaarschuwing is van kracht tot zondagochtend 7.00 uur voor de storm die rukwinden en een nat sneeuwdek met zich meebrengt, gevolgd door een hoge intensiteit van sneeuwval die kan resulteren in grote, wijdverspreide verwoestende lawines.

Sterke windstoten tot 80 km/u zijn mogelijk, met windsnelheden van 160 km/u of meer op de bergkammen van de Sierra.

Van door de sneeuw veroorzaakte verkeershinder op bergpassen zal waarschijnlijk pas vanaf zaterdagmiddag sprake zijn...

Anderhalve meter sneeuw. Er valt veel sneeuw op Mount Rose, maar zelfs voor ons klonk dat als een enorme hoeveelheid. Op een gegeven moment zouden we ongetwijfeld zonder stroom komen te zitten en hoogstwaarschijnlijk ingesneeuwd raken, maar wat we niet wilden, was ingesneeuwd raken voordat we er überhaupt waren.

Alex, Ava en ik waren nét voor de storm gearriveerd en de rest van de familie had het ook gehaald (behalve mijn moeder, die in onze geboortestad Modesto was, samen met mijn broer Kyle en zijn vrouw Katie, die net hun eerste kind hadden gekregen). Een paar vrienden kwamen ook langs, en al snel was het huis gevuld

met mensen die in de keuken gezellig zaten bij te praten, pool speelden bij het grote raam, de kinderen die onafscheidelijk waren en zich hadden verschanst in de tv-kamer.

Toen de storm eenmaal begon op 30 december wilde die van geen wijken weten. IJzige sneeuwvlokken tikten zijlings langs het raam, bedekten de auto's en sneeuwscooters en vervaagden alle geluiden, totdat we alleen nog het zachte, zoemende geroep van de bergmezen en het indringende gefluit van de tangaren konden horen. Na een paar uur hingen aan de dennenbomen grote klodders zware natte sneeuw, die eruitzag als dat nepsneeuwspul dat je op kerstbomen spuit. Tegen de tijd dat oud en nieuw naderde, lag heel westelijk Nevada onder die indrukwekkende anderhalve meter sneeuw, en een dag ingesneeuwd zitten werd twee dagen, en toen drie.

Dit is het beste (en het ergste) van waar ik woon. Elk jaar krijgen we wel een periode waarin er windstoten tot 160 kilometer per uur zijn, enorme hoeveelheden sneeuw vallen en we te maken krijgen met waarschuwingen voor lawines, blikseminslag en tornado's. De stroom valt uit, wegen worden afgesloten, de gondels van de skigebieden hangen nutteloos in de ijzige lucht. De National Weather Service stuurt waarschuwingen uit met huiselijke zinnen als 'Je kunt het beste blijven waar je bent', maar wanneer alle wegen afgesloten zijn en de stroom uitvalt, heb je eigenlijk geen keuze: het is gevaarlijk om als mens al deze natuur te willen trotseren. En toch maken de buitengewone schoonheid en de avontuurlijke mogelijkheden die de sneeuw biedt het wonen in de bergen tot een waar privilege.

Op de laatste dag van 2022 hadden we geen bereik en geen internet, wat geen telefoons, geen tablets, geen tv's betekende. De kinderen hadden de tv-kamer allang opgegeven en kwamen bij de volwassenen zitten. We waren gewoon één grote blijde familie, niet langer gescheiden door het licht van schermen – wat op zich al een wonder was.

Het maakte me helemaal niets uit dat we ingesneeuwd waren; ik ben altijd voorbereid op zoiets. Je moet wel als je op ruim twee kilometer hoogte in Nevada woont.

In een ander leven was ik Staff Sergeant William James in *The Hurt Locker*, Hawkeye in *The Avengers* en speel ik nu de hoofdrol in *Mayor of Kingstown*, maar dat is wat ik doe om de kost te verdienen. Veel belangrijker is dat ik gewoon Jeremy ben, vader van Ava, mijn magische, perfecte dochter. Ik ben Jeremy, de trotse broer van Kym, mijn briljante, mooie zus, en de toegewijde oom van haar kinderen Alex en zijn zusjes Kayla en Bella; ik ben de broer van Kyle, die net zijn baby heeft gekregen; ik ben de zoon van een sterke, inspirerende moeder – Valerie Cearley voor sommigen, maar oma voor haar kleinkinderen, die op dat moment bij haar nieuwe kleinzoon was, een paar uur verderop in Modesto, waar we zijn opgegroeid. Ik ben de zoon van een dromerige, intellectuele vader, Lee Renner, die ooit een bowling- en partycentrum in Modesto runde voordat hij studiebegeleider werd. Ik ben de trotse broer van mijn andere broers en zussen, Clayton, Arthur, Theo en Nicky, en (hopelijk!) een zorgzame zwager en oom voor hun partners en kinderen.

Zoals alle families sinds het begin der tijden hadden we best wel wat met elkaar meegemaakt, maar niets gaf ons meer plezier dan samen te komen voor de feestdagen, of het nu Onafhankelijkheidsdag of Nieuwjaar was. En ondanks alles ben ik nooit de gewone dingen in het leven uit het oog verloren. Misschien hielp het feit dat ik de top van mijn carrière wat later bereikte dan sommigen, namelijk toen ik in de dertig was en daarna, om met beide benen op de grond te blijven. Hoe dan ook, ik was me ervan bewust dat ik een gelukkig man was met zoveel mensen om van te houden en die van mij hielden.

Deze oud en nieuw voelde extra bijzonder voor mij, ik weet niet precies waarom. Misschien was het omdat we zo ingesneeuwd waren, of misschien omdat ik wist dat iedereen zoveel moeite had

gedaan om überhaupt bij Kamp Renner te komen en ze zich niet hadden laten weerhouden door de afgelegen locatie en het slechte weer. Misschien kwam het gewoon door het verstrijken van de tijd die mijn al sterke band met deze geweldige mensen verdiepte, vooral nu het steeds moeilijker werd om tegen de beperkingen van mijn werk in te gaan, dat me zoveel kansen en voordelen bood maar ook veel tijdsdruk met zich meebracht. Of misschien was het nostalgie: geen telefoons, geen televisie, geen afleidingen, behalve luidruchtige poolspelletjes verlicht door kerstlampjes die aan de generator waren aangesloten.

Ik kan mijn vinger er niet precies op leggen waarom ik die dagen zo fijn vond. We konden gekke spelletjes spelen, echte gesprekken voeren en echt verbinden, ver weg van sociale media, e-mail en doemscrollen.

Mijn nichtje Kayla vertelde me later dat ze het die week over mij had gehad met haar partner, Mark.

‘Jeremy praat met ons op een manier die ik nog nooit eerder heb gezien,’ vertelde ze hem. ‘Hij is ongelooflijk doelbewust in elk gesprek en ook fysiek zo dichtbij. Heb je gezien hoe intens hij oogcontact maakt en constant zegt hoeveel hij van ons houdt?’

Mark was het met haar eens, hij had mijn gedrag ook opgemerkt.

Het is waar, ik was intens dankbaar dat mijn familie er was dat jaar. Ik ben altijd blij als ze komen, maar iets aan het trotseren van dat gevaarlijke weer om samen tijd door te brengen voelde als een mooie uiting van onze gedeelde liefde. En ondanks mijn werk als acteur en hoeveel ik ook in de schijnwerpers sta, kan ik nog steeds een vrij introvert iemand zijn. Als een vreemde mij zou ontmoeten, zou die me misschien als terughoudend, verlegen of afstandelijk of een combinatie van alle drie beschrijven. In grote groepen ben ik vaak degene die naar achteren sluipt om een sigaret te roken, die wegglipt wanneer niemand kijkt. Dit is niet omdat ik niet van mijn familie hou; het komt eerder doordat ik altijd behoorlijk op mezelf ben geweest en ik de tijd waardeer die ik kan nemen om even afstand

te nemen van het leven en over dingen na te denken. Mijn vader leerde me analytisch te zijn, en ik vond het als kind prima om alleen te zijn. Nu, als volwassene, bevond ik me vaak aan de rand van een menigte, waar ik net zo vaak de duisternis van de besneeuwde tuin in keek als dat ik mijn blik richtte op de warmte van het huis.

Het verraste me niet dat Kayla en Mark een verschil in mij opmerkten, die paar dagen. Ik had niet gepland om meer betrokken te zijn dan normaal, het voelde gewoon als iets natuurlijks.

Toen we het nieuwe jaar verwelkomden, kon ik het niet laten om even een moment te nemen om dankbaarheid te voelen en de liefde van deze enorme familie door mij heen te laten stromen. Al konden we onze telefoons niet opladen of een film kijken, we konden gewoon rondhangen, gezellig ouwehoeren, en hoewel we ingesneeuwd waren, was er iets magisch aan wat alleen een familie kan begripen. De kinderen renden heen en weer, als de getijden, achter elkaar aan, af en toe ruziemakend maar net zo snel weer lachend. Kym toverde ineens een heerlijke spaghetti bolognese of een braadstuk tevoorschijn, Alex en ik bespraken of mijn geliefde San Francisco 49ers de Las Vegas Raiders zouden verslaan op nieuwjaarsdag, en hoe ver we dachten dat ons team zou komen in de play-offs.

Af en toe had Ava even genoeg van het rondrennen met haar neefjes en nichtjes en kwam ze bij mij op de bank zitten.

‘Papa,’ zei ze, ‘hoelang denk je dat we nog ingesneeuwd zijn?’

‘Niet lang meer,’ zei ik. ‘En als we eruit komen, gaan we skiën tot we erbij neervallen.’

Mijn dochter en ik hebben altijd een heel volwassen relatie gehad. Toen ze tien werd, plaagden mensen me vaak dat ze een lastige puber zou worden, maar ik ging daar altijd tegen in.

‘Mijn dochter is te betrouwbaar, voelt zich te verantwoordelijk, voor het leven en alles eromheen, om zo te zijn,’ zei ik, en tot nu toe heb ik gelijk gekregen.

Ava is mijn alles.